

De 2000 stukjes

Jos van den Bosch

Inhoud	
De 2000 stukjes	3
In de klas	4
En dān?	5
Jeugd	6
Vuurwerk	7
De collega	8
De Bosschen Reünie	9
Vakantie	10
Schroeven	12
Jeux de Boules	11
Namen	12
Vrouw van de wereld (I)	14
Vrouw van de Wereld (II)	16
De Tour de France (I)	17
De Tour de France (II)	19
De Tour de France (II)	20
Bijnamen	22
Het apéritief	23
Dolle Dobber	24
Noodlot	25
Postzegels	26
Natuurbehoud	27
Terras	28
Geluk	29
Spelletjes	30
Prosit Neujahr	31

2000 stukjes

Dit jaar is anders dan andere jaren.

Waardoor het nu eigenlijk komt? Margaret kwam op het idee om een dagboek bij te houden over onze vakantie. Wij zouden er allebei in schrijven, om de andere dag. Zij was echter zo met lekkere recepten bezig dat ik maar alleen schreef.

Toen ik later stukjes voorlas aan mijn broer, vond hij die erg leuk, zoals hij ook mijn schrijfsels voor “FAKTUWEELTJE”, de convocatie van de postzegelclub, de “Bosschen-reünie” en de briefwisseling met Annemarie Oster in haar column in de Volkskrant wel aardig vond

De sprong naar een leuk cadeau voor de kerst was snel gemaakt. Met de huidige methoden van tekst-verwerking en vermenigvuldiging heb je zó een boekje.

Ik hoop dat de stukjes bevallen en dat ze een beetje warmte overdragen in deze koude kerstdagen van het jaar 2000.

Margaret en ik wensen u allen een heerlijke kerst en een voorspoedig nieuwjaar toe.

Jos van den Bosch

In de klas

Meneer, wil een leerling weten, wat zijn eigenlijk uw hobby's? Waarom wil je dat weten, vraag ik. Ze willen een witboek maken voor alle leerlingen die dit jaar eindexamen doen, en daarin willen ze alle leraren vermelden die les hebben gegeven aan de eindexamenkandidaten, en zo wat bijzonderheden over deze leraren. Ik zeg dat ik twee hobby's heb: wandelen en filatelie. "Wat is dat, filatelie?" vraagt zo'n stuk onbenul vlak voor me. Nou dat wordt het volgende proefwerk twee punten minder!, zeg ik. Dat is postzegel-verzamelen sufferd, merkt zijn buurman terecht op. Dat wordt een punt méér voor het volgende proefwerk, antwoord ik. Dan roept opeens een leerling van achter uit de klas: Mijnheer bent u ook *pedofilatelist*? Ik moet even slikken en je denkt tegenwoordig meteen aan enge dingen. Ik stotter wat en brabbel iets van een jeugdclub, maar dat zal wel niet de bedoeling zijn. Iedereen lacht over mijn nervositeit en een ander zegt: "Hij bedoelt, meneer, of u ook kinderpostzegels spaart!" Gelach alom en ik gebruik de rest van het uur om eens flink reclame te maken voor onze prachtige hobby.

En dàn?

Afgelopen weken hebben mij weer ettelijke mensen opgebeld met het volgende stereotype verhaal: “Meneer, mijn vader verzamelde postzegels, maar hij is overleden. Nu zitten wij met die verzameling en wij hebben geen idee wat we er mee aan moeten”. Gelukkig hebben we in de vereniging een liquidatie-commissie waar ik naar verwijzen kan. Want vaak weet ik niet wat te zeggen. Ik vraag welke landen of welk thema verzamelde uw vader, van welke jaren. Niet om een oordeel te geven, dat doet de liquidatie-commissie, maar om een praatje te kunnen maken. Soms zijn de verwachtingen veel te hoog! Vandaag vertelde een collega, die geen kinderen heeft, aan mij dat hem de vraag bezig gehouden had waar hij met zijn collectie naar toe moest. Een of ander neefje zou het wel erven. Hij was tot de conclusie gekomen dat het hem worst was. Hij had zijn plezier eraan gehad en als ie definitief vertrokken was, wat kon het hem dan nog schelen? Ik denk aan mijn eigen situatie. Geen van mijn kroost schijnt interesse te hebben. Soms vraagt mijn vrouw dan wel eens, zo in de trant van: “wat mot je er dan mee?” (Overigens vindt zij het, ondanks het feit dat ze er geen snars van snapt noch om geeft, heerlijk, als ik heerlijk rustig en intensief, urenlang tandingen zit uit te zoeken). Dan antwoord ik haar, denkend aan mijn collega: “Meid ik heb er plezier aan, en wat zij er straks mee doen, dat moeten ze maar zelf weten. Daar kan ik me dàn jammer genoeg geen zorgen meer over maken!

Jeugd

Wat mij altijd is opgevallen tijdens mijn vele reizen is het enthousiasme waarmee kinderen nadoen wat hun ouders doen. In Nepal, met een streng kastensysteem, heb je nooit een tekort aan timmerlui, immers de zonen lopen al op zeer vroege leeftijd achter hun vader aan en willen het liefst voor vol aangezien worden doordat ze karweitjes opgedragen krijgen die niet onderdoen voor wat hun vader ook moet doen. Helemaal in overeenkomst hiermee staan de resultaten van de voorlichtingscampagnes op onze scholen: hoe meer wij zeggen bijv.: “roken is slecht”, hoe harder ze na de les naar de poort lopen om er een op te steken. Tuurlijk, zij zien het thuis en apen hun ouders/voorbeelden na. Zo gaat dat ook met alcohol, sex en drugs (ja en ook rock and roll!). Het heeft mij er al eens toe gebracht om bij de voorlichting in een klas te zeggen: “jongelui, jullie moeten zo veel mogelijk roken en zo hard mogelijk zuipen! Want dat is goed voor mijn salaris, dan krijgt de minister meer centjes binnen”, enz. Daar keken ze (even maar) van op.....

Aan dit alles moest ik denken toen ik de jeugd op onze tentoonstelling bezig zag. Een groot succes, ons idee om van tevoren de lagere scholen te bezoeken en hen uit te nodigen onze tentoonstelling te komen zien. Maar of dat op den duur nieuwe filatelisten levert? Ik persoonlijk denk dat we moeten proberen meer ouders aan te zetten zich bezig te houden met de filatelie, dan komen de kinderen vanzelf.

Vuurwerk

Een stroom van informatie is de laatste dagen langs mij heen gegaan. Ik had me zoveel voorgenomen te vertellen over de laatste ontwikkelingen in onze mooie hobby. Ik zal ook wel in verschillende artikelen uitweiden over allerlei nieuwe ontwikkelingen. Maar steeds weer wordt mijn aandacht getrokken door de berichtgeving over de verschrikkelijke ramp die in Enschede gebeurd is en er is geen lust om nu met postzegels bezig te zijn, want wat zijn nu die onnozele stukjes papier vergeleken met wat die arme mensen daar is overkomen. Ik lig daar wakker van en denk: stel het zou jou overkomen en alles wat je in al die jaren hebt verzameld, maar ook de familie-herinneringen, foto's, je Cd's. Erger nog: ik moet er niet aan denken dat je naar gezinsleden moet gaan zoeken... Ik steek nooit meer vuurwerk af! Ik had er sowieso de pest aan, als ik hoorde welke bedragen met nieuwjaar de lucht in gaan. Wat trekt de mens daarin toch aan? Zal er nog iemand zijn die.....Ach, laat ik me maar concentreren op deze convocatie

De collega

Een collega van mij, is een echte heer. Hij onderwijst Grieks en Romeins (sukkel, dat heet Latijn!). Hij is een collega die je respectvol benadert. Hij is een echte “erudiet” (dat is iemand die zowat alles gelezen heeft, en bij wie zelfs de collega Nederlands af en toe nog om raad komt vragen als hij er niet meer uitkomt). Hoewel hij in Kerkrade woont, kun je hem nooit op een onvertogen woord betrappen, als reisgids op schoolreis, was zijn tekst en uitleg, zelfs in het bordeel van Pompeji, brandschoon. Geen onvertogen woord, terwijl het onderwerp zich toch wel leende voor een rake opmerking (hoewel ik mij later afvroeg of alle leerlingen het wel begrepen hadden, als je tenminste de vragen hoorde: “...mijnheer wat is eigenlijk een “fallus”?). Hij verzamelt ook postzegels. Uiteraard motief: Griekenland. Hij kan over elke zegel uren uitweiden met een stroom van legenden en sagen, goden en koningen. Een filatelist pur sang zoals we ze graag als lid zouden zien.... Maar de laatste tijd heeft een gekte toegeslagen. Het begon enkele weken geleden, maandagochtend op school, in raar geel, hees, en helemaal uit zijn dak vanwege Roda! Het geel veranderde allengs in oranje en hij heeft zelfs een mobiel aangeschaft om op stel en sprong kaarten te kunnen bemachtigen als zich de gelegenheid voordoet op de (zwarte?) markt. Zijn auto hangt vol met oranje vlaggen en het gespreksonderwerp is alleen nog maar “voetbal”! Hij zou toch beter moeten weten (brood en spelen en zo...). Zou het ooit nog goed komen?

“De Bosschen-Reünie” (Juni)

Via Ingebüsch en de Schalenbosch loop ik op het einde van mijn lentewandeling terug van Valkenburg. De glooiende weilanden en de percelen waar straks de maïs zal groeien worden afgewisseld door driehoeken en vierkanten vol lommerijke bossages. De kwikstaarten kwinkeleren bij bosjes boven de velden. Even dwaalt mijn aandacht af en ik verbaas mij waarom Dubois, zelfs na de ontdekking van de *Pithecanthropus boisei*, geen algemene weten-schappelijke en maatschappelijke erkenning kreeg....

Mijn gepieker wordt echter onderbroken door de vrolijk bassende Bossche herder van mijn overbuurman. Het is een aardig beest, een goed karakter en een voortreffelijke waakhond. Soms wat luidruchtig, maar je kunt niet alles hebben, toch?

Ik woon op 19 en mijn overbuur woont op 18 en hij heet óók van den Bosch, hetgeen al vaker voor vrolijke verwarring heeft gezorgd. Heel de buurtschap is vergeven met van den Bosschen, die overigens allemaal géén familie zijn.

Ik loop om de hoek en bots bijna op tegen de heer T. Bosch! Ik kan hem met goed fatsoen géén goeiendag zeggen, hij heeft mij enige tijd geleden diep beledigd. Ik denk: hoe kan het ook anders als je *-van den-* mist! Vlug naar binnen dan, om de confrontatie uit de weg te gaan.

Wanneer ik binnen kom heeft mijn vrouw al een kopje thee met een bossebol klaar gezet. We keuvelen wat en als zij doorgaat met het schrappen van bospeen, duik ik in mijn postzegels. Na enige tijd struikel ik over een heuse *“Bossche knip”*. Ik kijk mijn vrouw aan en zeg: er zit een réunie in de lucht!

Ze kijkt verschrikt op en begint meteen tegen te werpen dat ik al genoeg te doen heb en dat het veel werk met zich mee brengt èn, èn, èn.... Maar ik blijf erbij, het zit in de lucht en trouwens: *“who is the boss here?”*

Vakantie (juli)

Enige aantekeningen over ons verblijf op “Camping Pastory” van 1 juli tot en met 4 augustus 2000. Het is verbazingwekkend hoe snel de tijd gaat. Ik denk: hoe beter 't bevalt, hoe sneller! 't Ging verdraaid snel!

Schroeven.

Alle schroeven in onze mooie nieuwe caravan zijn kruisschroeven. En, natuurlijk, hebben we géén kruisschroevendraaier! Ook was volgens Margaret, de “pietslamp” kapot, dus een besluit was vlug genomen: de volgende dag was onze eerste gang naar de smid (*de quincaillier*).

Alain had de week ervoor het kapotte raam gerepareerd en had me ook gezegd wat een schroevendraaier is, in 't Frans. Op weg naar het dorp liep ik te prakkizeren en probeerde te achterhalen wat 't woord ook al weer was. Toen we in de zaak stonden viel 't me weer in , 't was iets met *visse* er in en monter vroeg ik dan ook om een *écrevisse*. De goeie man keek me ongelovig aan en begon in 't Frans te ratelen. Gelukkig had Margaret de kruisschroevendraaier al gevonden. Het bleek dat ik om een rivierkreeft had gevraagd om schroeven in te draaien. De verkoper was wel meteen wakker. Het woord voor een schroevendraaier is *tournevisse*. Overigens bleek de lamp helemaal niet kapot. Een batterijtest bewees dit. En toen ik met mijn (ahum) mannelijke krachten de kop van de lamp eens flink aangedraaid had, functioneerde alles weer perfect. We vullen elkaar toch goed aan, of niet soms, Margaret en ik.

Jeux de Boules.

Gisteren hebben we een *jeux de boules concours* gehad. Willy en de kinderen hadden al een half jaar profetieën gedaan dat ik nog dieper dan diep zou zinken, dat zij alle prijzen zouden weghalen, kortom dat de schande niet te overzien zou zijn. Nu interesseert mij dat hele concours geen fluit, denk ik, zeg ik altijd. Maar als je dan gaat spelen dan voel je je toch in je kruis getast als je verliest, stomme eerezucht!

Marie-Françoise zat de avond ervoor aan “de dorpspomp” al te vertellen dat de poedelprijs zou bestaan uit *que de l’eau* (water slechts) en dat dát lot mij beschoren zou zijn. Eigenlijk had ik ’t al kunnen weten.

La belle Laetitia en haar Bertrand, vormden het organiserend comité, de paren waren reeds geloot en verdorie de eerste partij speelde ik (*Jos Hollande*) samen met onze buurman (*Jos Belge*) én we wonnen!

Willy verloor met 13-1 en Michèl kreeg ook maar amper vier punten. Maar, zoals al gezegd, de resultaten interesseerden me eigenlijk niet!

Toen ik de tweede partij moest spelen met een onbehouwen Duitse Berta, die alleen maar hard en ver kon gooien, en ik er op eigen kracht toch nog 7 punten tegen Hilde en Bernard er uit pulkte, vond ik het toch wel sneu voor mezelf, ondanks het feit dat het resultaat me eigenlijk niet interesseert....

De derde partij moest ik spelen met een Hollander die nog nooit een bal had vastgehouden en ondanks alle raadgevingen en aanwijzingen zijn voorspelling liet uitkomen: één punt voor mij, voor de eer

Bij de prijsuitreiking ging Willy voor, kwam Michèl en zelfs Lisa kreeg de fles wijn eerder in haar handen gedrukt. Ik zeg nog tegen Margaret: dit is een grap, dat kan niet, een beetje geërgerd over de vreugdedansen van Yvonne toen ook zij eerder de prijs in ontvangst mocht nemen. Uiteindelijk werd ik helemaal niet genoemd en riep iedereen: “*eeh et monsieur Vanderbossche?*”. Oh, zei madame Romanini (zonder bril!) we zijn Ms. Vanderbossche vergeten, dus kreeg ik de poedelprijs: *que de l’eau* – water slechts. Iedereen had enorm plezier. Ik mocht wel alle vrouwen kussen en dat deed me vooral bij *la belle* Laetitia groot genoegen. Voor de rest, ach een grap en zoals gezegd: de uitslag interesseert me eigenlijk niet zo!

Namen

Twee namen ijlen de hele dag door m'n hoofd. De ene naam is Annemarie Oster en de andere is Leo Slab. Ik durf te wedden dat beide namen de meeste mensen niet veel zullen zeggen. Annemarie Oster, dochter van de beide toneelspelers, schrijft een column in de Volkskrant onder de titel: "*Vrouw van de wereld*". Op de vrijdag van ons vertrek naar Bédoin snap ik net nog de krant om hem de zondag erop, na alle vermoeienissen van de aankomst, volledig uit te spellen. Nu ik de tijd heb lees ik haar wekelijkse stukje en waarachtig zij beschrijft een reisje naar Parijs, dat zij als tamelijk vervelend ondervond. Dit alles gebeurde toen zij een jaar of veertien was. Een van de dieptepunten van de reis was een theaterbezoek aan de voorstelling *Qui a peur de Virginia Woolf?*. Haar moeder vond de vrouwelijke hoofdrol fantastisch (Madeleine Robinson) maar de mannelijke hoofdrol werd gespeeld door een man die zij omschreef als een "platte Bels".

Toen ik 16 was, mocht ik ook naar Parijs, naar tante Dora, voor mij een echte vrouw van de wereld. Ik heb daar fantastische dagen gehad met als hoogtepunt een bezoek aan *Qui a peur de Virginia Woolf?* waarin de mannelijke hoofdrol werd gespeeld door Raymond G  rome (eigenlijk heette hij net als mijn tante "de Backer"). Hij is, omdat tante Dora een zus van mijn opa Fiekers was, eigenlijk een "oudneef". Zo vervelend als de reis voor haar was, zo opwindend was hij voor mij en ik nam me dan ook voor haar een uitgebreide brief te schrijven met daarin mijn ervaringen onder het motto dat het deomstandigheden zijn die de waarde van een ervaring inkleuren.

Voor haar vervelend, voor mij geweldig. Ik was benieuwd of er überhaupt een reactie zou komen. Wie schetst mijn verbazing toen er vanochtend (en dat was dus de krant van gisteren) in haar column, uitgebreid op mijn brief werd teruggekomen en ik genoemd werd als haar "pen-friend". Goh, wat ben ik trots! Telkens als iemand voorbij het terras liep kreeg ik de neiging om te roepen: "h   weet u , diegene in het stuk van Annemarie Oster, dat ben ik!". Ik vraag me af of überhaupt iemand het zal weten, misschien mijn broer, want die spelt ook altijd de Volkskrant.

De andere naam is Leo Slab. Eergisteravond troonde Willy ons mee naar het *Festival de Mazan*, in de tuin van de *Mairie* aldaar. Hij had affiches gezien met daarop "Jazz" en namen als Grapelli en Django Reinard. Twee jazzmuzikanten die vooral de Europese jazz getekend hebben met hun viool en gitaar. Ik ben dol op die muziek. Het zou om negen uur beginnen en ik was natuurlijk veel te onrustig. Het begon uiteindelijk om half tien, met een "voor de pauze" programma voornamelijk bestaande uit Blues. Veel Franse Blues, niet bijster interessant. Enkele goede songs van Clapton en Mayell, maar dan op z'n Frans. Ik begon de hoop te verliezen en te zoeken waar dan die invloeden van Reinhard en Grapelli bleven. Omstreeks elf(!) uur was er een pauze en na deze trad Leo Slab op. Hij heeft gespeeld in de *Club de France* en hij is een virtuoze jazz-violist. Nog grotere indruk maakte echter de gitarist, een absolute virtuoos, maar nog jong! Van deze grandioze gitarist gaan we nog veel horen. Uiteraard

kon je na afloop een CD van deze groep kopen en vandaag heb ik hem drie keer gedraaid terwijl ik ook drie keer de krant gelezen heb.

Wat kan een vakantie toch heerlijk zijn als ook je eigen ego een beetje gestreeld wordt.

(uit De Volkskrant 30 juni 2000 / 29)

Vrouw van de wereld (Annemarie Oster)

Zoals overgevoelige kunstminnaars, oog in oog met de schoonheid van Florence, worden bevangen door de ziekte van Stendhal, zo duizelt het mij in Parijse winkelstraten (syndroom van Oster).

“Alles is veel voor wie niet veel verwacht”, schreef Bloem over dat saaie straatje in Amsterdam Oost. Het mooie aan zijn evergreen vind ik die overzichtelijke euforie: “Verregend, op een miezerige morgen, domweg gelukkig in de Dapperstraat.”

Soms overkomt mij iets dergelijks op een miezerige middag. Na uren verbeteren winkelen (nooit shoppen zeggen) in de Kalverstraat. O, dat ik juist daar, tussen die mediocre spullen dat ene kledingsstuk heb weten weg te plukken. Weliswaar wordt iets verderop, in de P.C.Hoofstraat, zo’n stroomtocht sneller beloond, maar ook in die opgeklopte contreien is het nog een hele toer te midden van alle damesachtigheid iets van je gading te vinden (nooit scoren zeggen).

Maar in Parijs weet ik me al gauw geen raad. Neem zo’n Rue Faubourg st. Honoré. Daar heb je het omgekeerde Dapperstraat-effect. Pui aan pui, etalage na etalage. Alles hangt er. Het ene begerenswaardige – en peperdure – kledingsstuk verdringt, ja ontkracht het andere. Je krijgt – ik lijk wel een voetballer – zoveel textiel tegelijk te verwerken dat je geen kler meer kunt zien. Op den duur wil Vrouwtje Piggelmee maar één ding: naar het hotel. Sterker: naar huis. Wat hangen al die lieve oude jurken daar veilig in hun kast.

Mijn maladie openbaarde zich voor het eerst op mijn twaalfde toen ik, in het kielzog van mijn moeder, een weekend mee mocht naar de Franse hoofdstad. Daar ging een voorstelling van *Qui a peur de Virginia Woolf?*, met Madeleine Robinson als Martha (Marthe), de rol waarmee mijn moeder hier – schreeuwend, rokend, zuipend, huilend – en tot mijn schrik “nat zoenend”, in een soort negligé (!), avond aan avond furore maakte. George, de echtgenoot die net geen professor was geworden, werd door een Belg gespeeld, met hoornen bril en in tweedjasje. “Het enige intellectuele aan die platte Bels”, zoals ik mijn moeder later tegen collega’s hoorde zeggen. Naast haar in het Parijse pluche genesteld, had ik het al gezien aan haar onwillend profiel, waaruit van tijd tot tijd gepuf ontsnapte. Het spel van die Bels haalde het niet bij dat van Han Bentz van den Berg of Richard Burton. Zodra daarentegen La Robinson aan het woord was verzachtte haar blik tot vaag toegeeflijk.

Ik verveelde me dood, had wel iets anders aan mijn hoofd dan dat stomme toneel. Behalve “oewiesky” verstond ik er geen woord van. Ook visueel drong er weinig tot me door. Mijn blik werd verduisterd door de kleren die ik die middag had gezien. En uittentreuren gepast.

“Je mag een leuke jurk uitzoeken”, had mijn weldoenster al in de trein met haar feestelijkste gezicht gefluisterd, niet beseffend welk onheil ze hiermee over ons korte verblijf had afgeroepen. Een jurk? Ik wilde alle jurken. Dat betekende winkel in winkel uit en een gemelijke tiener minutenlang talmend voor de spiegel. “Au revoir, madame”, zuchtten de verkoopsters. Mij groetten ze niet eens meer. “Nou ja, dan kopen we thuis maar iets.....” Nog zie ik dat afgetobde gezicht naast me in de trein terug. Soms ben ik

blij dat er geen leven na de dood is. Misschien zou ze dan op haar toneelspelerswolk van tijd tot tijd aan dat onverkwikkelijke tripje hebben moeten terugdenken.

Vorige week merkte ik dat ik er nog steeds niets bij heb geleerd. Ouderdom adelt absoluut niet. Voor ik het wist zag ik mezelf alweer door dat Parijs zigzaggen alsof de duivel me op de hielen zat. Winkel in winkel uit.

“Apporrrtez-moi tout”, had ik Marcello Mastroianni, God hebbe zijn ziel, wel na willen zeggen. In *Une nuit de Varenne* speelde de charmante filmacteur een stokoude Casanova, met witgepoederd gezicht en bruine tanden. Aan het eind van de film is de womanizer in ruste neergestreken in een leeg restaurant. In dit zinnetje tegen een al evenoude ober ironiseert hij zijn eigen weemoed en frustratie. Geen vrouwen meer, dan maar zoveel mogelijk gerechten.

Dat Parijse verblijfje hakte er behoorlijk in. Geperst tussen overwegend Fransen zagen mijn gezelschap en ik de voetbalwedstrijd Nederland-Frankrijk waarbij onbetamelijk hard werd gejuicht. Op de verkeerde momenten: “Allez les bleus!” Flauw. Ook werd er ongeremd gescholden op die ene bruine schattebout (niet Seedorf, maar die ander die juist altijd zo vriendelijk uit zijn ogen kijkt). Lullig!

Met het Musee d’Orsay had ik bijna even veel moeite als met de Rue Faubourg st.Honoré: te veel schoonheid naast elkaar.

Het enige voordeel is dat je er niets kunt kopen. Dat kijkt vrijblijvender.

Het meeste heb ik genoten van een bescheiden Bonnard-expositie in het Musee Maillot (Rue de Grenelle). Huiselijk geluk dat me als een mokerslag trof en dat geen enkel ziekteverschijnsel teweeg bracht. Overzichtelijke euforie.

Vrouw van de wereld (door Annemarie Oster)

Toen Carmiggelts stukkie nog dagelijks in Het Parool verscheen: rechts in de lengte, op pagina 3, (een plek die later zou worden ontsierd door de ongeloofwaardige avonturen en geleende gevoelens van die vervelende dikke man) was er één Kronkel die ik altijd oversloeg, “Door U” stond erboven. Je herkende zo’n cursiefje al van verre, verdeeld als het was in een groot aantal alinea’s met verontrustend veel wit ertussen. Die “U” waren de lezers die de journalist (zo stond Carmiggelt in het telefoonboek) aan het woord liet om zelf de ballpoint (hij verzamelde ballpoints) even te kunnen laten rusten. Hoewel je hem die relâche van harte gunde, was op zo’n avond het Parool het Parool niet meer. Soortgelijke ontheemding zou me bekruipt als onderaan pagina 2 Peter van Straatens cartoon opeens bleek te zijn vervangen door een kindertekening.

Jaren later heb ik wel af en toe plezier beleefd aan een andere lezersrubriek: NL, in deze krant. En daarin was ik niet de enige. NL schijnt de best gelezen column van de laatste jaren te zijn geweest: huiselijke hartenkreten waarbij menig professioneel geparlevink, al dan niet verlucht met een parmantig fotootje, maar pover afstak.

Nu heb je De Buurt waarin lezers over het belang van hun woonomgeving schrijven, Hmm.

Al geeft mijn personage – die vrouw van de wereld die van hot naar her reist, overal met haar neus vooraan zit en het lonken niet kan laten – hier niet dagelijks *acte de présence*, toch neem ook ik vandaag mijn toevlucht tot een lezer. Uit een vakantieoord in Frankrijk schrijft deze, dat hij eenmaal ter plekke, alle opgespaarde Volkskranten “van voor naar achter uitpluist”. Zo stuitte hij onder andere op mijn verhaal over Parijs van een week of wat geleden. Ik vertelde hoe ik als meisje, in het kielzog van mijn moeder, versuft van ongerichte kooplust, door de Rue Faubourg st. Honoré liep om me ’s avonds, zo mogelijk met een nog gemelijker gezicht, te zitten vervelen bij de Franse versie van *Wie is bang voor Virginia Woolf?*. Destijds werden de hoofdrollen vertolkt door Madeleine Robinson en een (aldus mijn moeder) “platte Bels”. Hoe deze heette was ik vergeten. “Hoe anders kunnen de gevoelens zijn die dezelfde gebeurtenissen uit het verleden bij iemand oproepen”, schrijft mijn penvriend.

Hij had op zijn 14^{de} diabetes gekregen en omdat hij “leek gekerkerd aan dieet en thuis, de Mijnstreek in Zuid-Limburg”, stuurden zijn – kennelijk aardige – ouders, “gealarmeerd door mijn gepuber”, de 16-jarige zoon naar zijn oud-tante in Parijs.

Voor de oorlog, in Brussel, was deze tante met een Belg getrouwd van wie zij een kind had gekregen. Hij collaboreerde met de Duitsers; een scheiding volgde en zij verhuisde naar Parijs. De zoon groeide voorspoedig op, studeerde goed en wilde graag aan het toneel. “Het milieu waarin ik terecht kwam”, zo vervolgt mijn brievenschrijver, “was voor een jongen uit Zuid-Limburg verbijsterend. Mijn tante was een echte vrouw van de wereld die de zorg over mij uitbesteedde aan voorbij waaiende artiesten en andere lieden uit dat milieu. De ene dag bevond ik mij met een gravin de Bourbon Parma op antiekjacht, de andere nam een Amerikaanse danser me mee naar de dansschool om de *exercises* te bewonderen.

“Het meest verbijsterende was nog die zoon van mijn tante, die als praktizerend homoseksueel samenwoonde in een prachtig appartement boven al die winkels in de Rue Faubourg st. Honoré!”

“Het hoogtepunt was een avondje theater. Mijn neef speelde de mannelijke hoofdrol in *Qui a peur de Virginia Woolf?* Madeleine Robinsons rol was overgenomen door een ander. Na een paar voorstellingen had ze afgehaakt. Ze kon haar tegenspeler niet meer verdragen. Het was een algemeen schandaal geworden toen bekend werd dat zij, bij die enkele keer dat in dat stuk een klap wordt uitgedeeld, niet inhield, maar juist flink uithaalde, zodat hij zich onder doktersbehandeling moest stellen.

“Met andere woorden, hij was die “platte Bels”. Zijn artiestennaam was (is?) Raymond Gérôme. Ik weet niet of hij nog leeft. Hij was geen onverdienstelijk artiest, schreef ook boeken en gedichten en werd later nog vaak gezien in films, onder andere met Louis de Funès. Nog steeds blijf ik bij elke oudere Franse film even wachten op de aftiteling. Of ik de naam Raymond Gérôme nog tegenkom”.

De brief eindigt filosofisch: “Zo zie je maar weer dat de waarde van een ervaring wordt ingekleurd door de achtergronden. Toch leuk hè? “Heel leuk

De Tour de France I

De Tour de France is een elk jaar terugkerend fenomeen dat vrijwel niemand op de camping onberoerd laat. Je hebt de echte fanaten, zoals Ms. Dieu, die 's ochtends om zeven uur al op de vélo zitten en om elf uur al honderden kilometers achter de kiezen hebben. Daarnaast heb je ook de kenners, de *connoisseurs*, die 's ochtens op het terras reeds de *l'Équipe* uitpluizen', zodat ze van elk voorval, elke mening en elk schandaal op de hoogte zijn. De gegevens worden druk bediscussieerd bij een sigaret en een biertje. De fanatiekelingen voegen zich dan om elf uur bij dit bonte terrasgezelschap en elke kilometer, elke versnelling, elke bandenmaat, wordt onder de loep genomen. Het is ongelooflijk hoelang en hoeveel die mannen daarover kunnen lullen!

Maar dan, 's middags, tegen een uur of drie, wanneer gewone stervelingen siësta houden, schuiven zij in de voortent voor hun televisies en wordt met ingehouden adem elke minuut van de tour-étappe gevolgd. Een paar weken draait in Frankrijk alles om de tour en niets dan de tour! Ikzelf bekijk het met verbazing, want wat ik ook probeer, het boeit me van geen kant. Voor zo'n krachtsinspanning is de mens, volgens mij, niet gemaakt, de evolutie had dan wel voor wielen gezorgd. Maar respect heb ik wel voor bijv. zo'n Ms. Dieu, of mijn collega John, die toch elke dag honderden kilo's afleggen (zoals men hier pleegt te zeggen), terwijl ik in het dorp boodschappen doe en neerplof op het terras bij André.....

De Tour de France II

De Tour de France werpt z'n schaduwen vooruit. Dit wordt voor Bédoin een moeilijk weekend. Eerst de *l'étappe du Tour* een wielerevenement voor amateurs dat jaarlijks gehouden wordt en waarbij deze amateurs één tour-étappe rijden. Dit jaar dus van Carpentras naar de top van de Mont Ventoux en dus ook door Bédoin (11 juli).

Dan volgt op 13 juli de echte Tour, met alles wat er omheen gebeurt. De volgende dag is het *quatorze juillet* en vervolgens zaterdag en zondag. Gegarandeerd wordt 't een overgezellige chaos. Een en ander wordt gelaardeerd met zéér slecht weer al sinds de aanvang van deze week en de vooruitzichten zijn onbarmhartig.

De amateurs van de *l'étappe du Tour*, zo'n 7500 man in totaal, kregen al meteen de volle laag. Hagel en sneeuw op de flanken van die onbarmhartige windberg. Tweehonderd van hen moesten met bevroeringsverschijnselen worden afgevoerd naar ziekenhuizen in Carpentras. Van de 7500 haalden "slechts" 3000 de top, de rest mocht van de politie bij Chalet Rénard omkeren en had dus behoorlijk de pest in.

Het resultaat was voor de camping duidelijk te zien: ontevreden gezichten pedaalden van links naar rechts en zeer tevreden gezichten met médailles peddelden van rechts naar links. Het verkeer was volledig ontwricht en niemand wist meer wat te doen. Een onbekende soldaat klaagde dat de politieman bij Rénard had gezegd dat hij maar de bus terug moest nemen. "Waar zijn al die bussen dan voor 5000 mensen?" had hij geantwoord. Later bleek echter dat de politie sowieso al vanaf drie uur de top had afgesloten, zodat de laterikken konden omkeren, zonder médaille uiteraard. Ms. Dieu en zijn ega Helga, beide tussen de 65 en 70, hadden 't volbracht. Blauw en trillend van de kou verklaarde hij: "nooit meer, dit is *de la folie!*".

De Tour de France III.

De grote dag! Op 13 juli, 'n donderdag, gebeurt 't meest geweldige wat in een Frans dorp gebeuren kan. Daar leven ze vier jaar naar toe, daarvoor worden wegen aangelegd en verbeterd, daarvoor wordt een contingent gendarmes geïmporteerd. Ik denk dat zelfs de president himself, niet meer aandacht zou krijgen.

De hele nacht ervoor raast het verkeer langs de camping door. Het lijkt wel de *Autoroute du Soleil*. De hele nacht zien we een lint van achterlichten de Mont Ventoux opkruipen. 's Avonds draait opeens een hele colonne vrachtwagens met complete studio's voor de TV het erf op. Ze hebben de verkeerde afslag genomen en moeten keren. Je ziet de hele reeks voorbij schuiven: TV5, RTL, en al die andere bekende namen die in de TV-wereld de dienst uitmaken.

De volgende ochtend gaan we te voet naar 't dorp. De geparkeerde auto's staan al tot bij de brug. Maar tot twaalf uur kun je officieel nog door met 'n auto, niet dat dat zin heeft.

Deze hele hoek van de Provence is bedekt met gele *déviations* borden en de pijlen wijzen richtingen uit waarvan ik nooit vermoed zou hebben dat dáár nu een berijdbare doorgang naar Carpentras zou zijn. Volgens mij eindigt menige toerist in een ondoordringbare jungle. In het dorp is 't een vrolijke chaos. Op 't schoolplein hebben de genodigden een apart "vip-getto" gekregen alwaar ze door de organisatie gespijsd en gelaafd worden. De burgemeester, Ms. Adam, stond reeds in de ochtendkrant geflankeerd door allerlei hoogwaardigheidsbekleders. Hij maakt door z'n omvang altijd het grootste deel van de foto uit.

Ms. Dieu, is als voorzitter van de lokale fietsclub, natuurlijk ook uitgenodigd en zal, zo gaan de geruchten op de camping, samen met de burgemeester, per helikopter naar boven gaan. "Mogen ze wel een zware helikopter laten komen", grapt Marie-Françoise.

Wij nestelen ons op het terras van de "Bels" vlak bij de haakse hoek aan de rotonde, waar het hele circus langs gaat komen. Nu reeds hebben mensen stoeltjes neergezet om zeker te zijn van een plaats, wat hier weinig zin heeft omdat de doorgang zich bij de doorkomst zal verenigen tot één weghelft over de rotonde heen. Dat wordt weer *bataille*!

De gendarmes kwijten zich voorspoedig van hun taak. Bobo's met het goede kenmerk mogen door. Bobo's zonder 't goede kenmerk niet, hetgeen weer onbeschrijfelijke taferelen ten gevolge heeft. Hevig gesticulerend hangt een Belg uit een grote Lancia en brengt een gendarm tot waanzin. Maar deze geeft, gesteund door zijn meerdere, niet toe: de Belg kon omdraaien en mag niet door!

Rond half een wordt alles afgesloten en begint het circus. Een onafgebroken stoet reclame met daaromheen graaiende ruziënde, wringende mensen, die blijkbaar met 15 vlaggetjes met "bon café" erop nog niet tevreden zijn. Zakken

vol met petjes, zakjes, vlaggetjes en andere goed bedoelde rotzooi worden meegesleept. Een massaal gevecht dat twee uur duurt en waarbij de laagste menselijke trekken heel goed aantoonbaar worden.

Het kookpunt wordt genaderd wanneer een lange Fransman pardoes voor een Nederlands kindje gaat staan. Die Hollanders hadden daar vier uur gestaan met hun campingstoeltjes. Dit is het toppunt en de vader begint een vruchteloze schreeuwende discussie in “steenkolen-frans”: zonder resultaat.

Ik kruip op de vensterbank van een groot formaat raam van een oude boerderij dat met luiken afgesloten is. Ik hoop maar dat niemand het luik opendoet.

Dan rond half drie bereikt het publiek het hoogste punt van extase. Eerst een kopgroep die zich door de zich steeds meer vernauwende mensenmassa's wringt. En dan, in nòg een flits, het peleton, gevolgd door de bezemwagen op 'n minuut of tien. “Is dat alles?” zou je met de gelijknamige titelsong van 'n bekende Nederlandse groep willen zeggen.

Tja, dat was het dan. Op zaterdag en zondag was er geen brood te krijgen en de omleidingsborden werden pas ver in de loop van de volgende week weggehaald. Zo gaat dat in Frankrijk.

Bijnamen.

Sommige mensen hebben geen bijnaam nodig. Zoals Ms. Dieu! Je zult toch maar zo heten. Elke keer als iemand een opmerking maakt in de trant van: *quand Dieu le veut*, gaan de gezichten en neuzen automatisch in de richting van de plek waar onze wielerfanaat en voorzitter van de lokale wielerclub met z'n caravan staat, en dan zeggen ze: "maar die bedoel ik niet!".

Overigens heeft deze Dieu wel maar even met z'n 68 jaar in de amateurcours *l'étappe de Tour de France* de top van de Mt. Ventoux opgefietst. Hij stond na afloop blauw te bibberen van de kou. Maar goed, je hebt dus Dieu, die heeft geen bijnaam nodig. Wel bijvoorbeeld Mdm. "*J'arrive*" (mevr. Pigalle). Altijd als ze gemaand wordt te komen voor het *jeu de boules*, roept ze hard: *j'arrive, j'arrive!* en alle mannen lachen zich een deuk.

Mdm. "*Toto*" heeft haar bijnaam te danken aan de moppen over Toto, die ze als ze een borrel op heeft, op schoolse wijze, staande en hardop declamerend, voordraagt. Toto is zoiets als Jantje in onze "Jantje en de juffrouw-moppen"

Na mijn kruisschroevendraaieraffaire, heet ik niet meer Ms. "*le Président-directeur.s.h.*" (s.h. betekent *sans honoraire*, voor alle zekerheid en duidelijkheid door Mdm. Romanini er tòch maar bij gezegd!) maar Ms. "*Écrevisse*". Roger heet Ms. "*Météo*" omdat hij altijd het weerbericht van de televisie doorgeeft. En zijn vrouw Andréa heeft haar bijnaam "*La Générale*" enkel en alleen te danken aan haar volumineuze stemgeluid dat over de camping schalt: *téléphone!* Maar als je haar wat beter leert kennen blijkt zij ontzettend aardig te zijn. De bijnaam van Fernand: "*l'Ardèchois*", wordt door zijn woonoord bepaald en gelukkig niet door zijn opvallend lelijke uiterlijk!

Klassiek zijn natuurlijk "*Mémé et Pépé*". Ze komen hier nu niet meer op vakantie want ze zijn te oud. Onlangs kwamen ze wel nog even langs (ze wonen in Carpentras) en verbazingwekkend dat hij nog altijd achter het stuur kruipt. Als je hem aankijkt dan tuur je in een grauwgrijs "staar-waas". Volgens mij ziet hij geen steek.

In het verleden had je dan nog "*Petit Lulu*" en "*Grand Lulu*" en de "*Rénard*" vanwege zijn haarkleur. Margaret noemen ze "*Ma Biche*", omdat Ms. Hierot zaliger, haar tijdens het *jeu de boules* zo noemde als ze "goed legde"!

Onze boys worden nog steeds en ik geloof al worden ze 85, de Vikingen genoemd. Wij hebben al overwogen om onze nieuwe caravan *Chateau des Wikings* te dopen.

In het dorp heb je "*Gros Nez*" en de "Italiaan met de grote Voeten". De reden waarom de eerste zo genoemd wordt is duidelijk, maar de pizzaman heeft voeten maatje 55 of zo, wat toch wel verwonderlijk is voor een Italiaan.

Jos "*Belge*" roept me voor 't apéritief en ongetwijfeld zullen daar ook weer nieuwe bijnamen ontstaan.

Het apéritief.

Je neemt een apéritief, dat is vooraf. Of je neemt een dégustief, dat is achteraf. In beide zaken zijn de Fransen werkelijk professionals. Soms ontstaan nieuwe werkwoorden: Ik heb geapéritiefd, wij apéritieven. Dan is het feit tot zo'n kunst verheven dat het een werkwoord waard is. Het is een soort beloning na vele jaren van beproefde ervaring. Jos "*Belge*" begon er mee als eerste. Hij keek om de hoek van de tent en vroeg: "Komen jullie vanavond bij ons apéritieven? ".

Men kan hier een apéritief geven om welke reden dan ook. De reden van deze apéritief was wat triviaal. Fernand, de zeer aimabele, maar foeilelijke, buurman van Jos "*Belge*", wilde een apéritief geven, maar durfde zelf niet zo met de deur in huis te vallen. Misschien had hij ook gewoon niet genoeg plaats naast zijn caravan, niet alle plaatsen zijn zo groot als de onze. En toen heeft hij aan Jos "*Belge*" gevraagd of hij niet een apéritief wilde geven. Dus hebben we vanaf zes uur bij hem geapéritiefd. Ms. Météo en zijn vrouw Andréa ("*La Générale*" genaamd), Floran met zijn vrouwtje Sylvie, die nog steeds hun trouwplaatje laat zien alsof het een "vies plaatje" is, de Belgen met de hele club en wij met Maarten en Florian. Florian wilde, niet bekend met het fenomeen "apéritief" zijn eigen drankje meenemen, maar dat kon hij natuurlijk niet maken. Hij is het apéritieven duidelijk nog niet gewend.

De volgende dag is er een apéritief ter gelegenheid van het 20-jarig bestaan van de camping: "voor de vaste gasten - glazen meebrengen" staat er op het affiche. Dit apéritieven vóór de boerderij leidde tot een compleet Hollandse pizza-party. We hadden zo heerlijk geapéritiefd dat we na afloop geen zin meer hadden om te gaan koken. De pizza-boer vond het prachtig, hetgeen ook al bleek uit het feit dat hij voor iedereen nóg een gratis grote pizza serveerde.

Leven als "God in Frankrijk" betekent "apéritieven"!

Dolle Dobber.

Dobber draaft door. Maarten wilde hem aan de lijn meenemen naar de afwasplek. Vlak voor de tent opeens een oorverdovend gejoenk en Dobber begon al joenkende rondjes te draaien om zijn baas heen, hetgeen zeker tot gevolg zou hebben gehad dat Maarten de hele afwas uit zijn handen zou hebben laten vallen, ware het niet dat Florian *snel* reageerde (?!?) en de hond alsnog kon vangen.

Al sinds zijn aankomst is Dobber bij zoemgeluiden, zoals een ijskast of een ventilator, zéér onrustig. Bij de bakker schijnt hij een zodanig theater te hebben gemaakt, dat de croissants in het rond vlogen. Toen Maarten z'n afwas had gered, werd hij, uiteraard, zeer boos en verordeneerde Dobber in de bak van de auto om hem vervolgens daar een half uur te laten zitten.

De volgende avond was de situatie voor Dobber blijkbaar nog onheilspellender door de koude Mistral, zo denk ik. Weer dat rare angstige gedrag, steeds omhoog kijkend naar de bomen, gevolgd door een vlucht in de autobak, waar hij letterlijk zat te sidderen. Slechts een uitermate grote knuffel van Maarten kan hem weer rustig maken. Dit alles leidde, natuurlijk tot discussies tussen moeder en zoon met als gevolg dat ze beiden tamelijk gestresst aan de avond begonnen.

Vannacht sloeg de ijskast aan en terwijl ik zo in bed lag te piekeren, viel mij op dat de zoemfrequentie van de ijskast, erg op die van een insect leek. In mijn gedachte sloeg ik het hoofdstuk "ethologie" open en begon te praktiseren. Geheel vanuit de gedachte dat het bij een hond toch ook maar altijd een kwestie is van een prikkel met reactie en niet bijster veel meer. Wat het gecompliceerd maakt is de "geconditioneerde overdraagbare reflex". Pawlow heeft reeds aangetoond dat je een reflex kunt overdragen. Geef je de hond te eten gaat hij kwijlen. Blaas je tegelijkertijd op een fluitje, terwijl je eten geeft, dan gaat hij later ook kwijlen zonder dat je hem te eten geeft: de reflex is overgedragen. Nu is zoemen geen prikkel waar je als hond bang voor bent. Honden heb ik zelfs naar zoemende bijen zien happen. Maar wanneer de hond ooit, pijn ervaren heeft bij dat gezoem, dan treedt bij de volgende keer zoemen ook vluchtgedrag op, dat typerend is voor pijn. Pijn, is paniek, is hard wegrennen! Voor Dobber was zoemen paniek, dus hard wegrennen met als gevolg dat Maarten bijna de complete afwas uit z'n handen liet vallen. Toen de hond daarna ook nog ongelofelijk op z'n donder kreeg, was de verwarring bij Dobber compleet: vluchten is een aangeboren reactie op pijnprikkels, maar het mag niet van het baasje. Een totale "kortsluitingsreactie" is het gevolg. Toen het de volgende keer weer leek te gebeuren (wind → zoemen → baasje) zat hij dus te sidderen alsof hij 40 graden koorts had,

Recept van deze "gedragsamateur": bij zoemen en angstig gedrag laten gaan zitten en knuffelen. Geef hem meer vertrouwen en bouw de overdragen reflex weer af. En laat hem niet loslopen, want bij paniek is ie misschien weg!

Noodlot

Het noodlot heeft toegeslagen! Vanochtend heeft Dobber in het dorp een ravage aangericht. Maarten ging met hem brood halen en omdat Dobber niet de bakkerij in durft te gaan, had hij hem aan een fietsenrek vast gemaakt. Terwijl hij in de bakkerij stond zag hij in zijn ooghoek hoe een kind de hond sloeg. Het gevolg was dat Dobber met fietsenrek en al dwars door de briefkaartenstandaards van de *Tabac* rende. Honderden briefkaarten over de grond. Maarten kreeg hem te pakken en heeft hem terug naar de camping geloodst. Helaas heeft hij bij deze operatie enige builen en schaafwonden opgelopen. Hondenkenner en liefhebber André van het terras vertelde ons later, terwijl wij op het terras zaten te genieten van *un kir et une pression*, hoe fantastisch hij de reactie van Maarten vond. Hij had uiteraard het hele tafereel gezien. Het plotselinge lawaai en alle kaarten die in 't rond vlogen. Maar Maarten greep de hond en troostte hem, koesterde hem en knuffelde hem, stelde hem gerust. Toch had Dobber om zijn hart te luchten daarna toch nog eventjes in de auto gepoept!

Stel het fietsenrek had vastgezet, dan was Dobber wel verplicht geweest om te bijten. Toen de geschiedenis de ronde deed over de camping, verklaarde Roger "Météo": een hond kan niets vertellen en hij zou toch aan het kortste eind hebben getrokken, hier in Frankrijk waar Duitse herders per definitie in het verdomboekje staan.

Wat mij opvalt is hoe Dobber z'n baas adoreert. Vormt daarbij meteen de spiegel van Maartens gemoedstoestand. Is Maarten angstig of zenuwachtig, wat wel eens voorkomt, dan is Dobber het ook. Het "zoemen" in mijn ethologische bedenksels zal vervangen moeten worden door "Maart-en-se buien" en dat verklaart veel, want hij is zoals het Hollandse weer: zeer wisselvallig!

Postzegels

Met Pasen was hij me al opgevallen. Een dikke dos grijs haar en een pijp in de mond. Maar het was vooral natuurlijk de “Yvert et Tellier” postzegelcatalogus die hij onder z’n arm meotorste. Zoiets laat bij mij meteen bellen rinkelen, dat moest een postzegelverzamelaar zijn. Ik kreeg toen geen kans om hem aan te klampen, zonder erg opdringerig over te komen. Maar deze zomer zag ik hem weer met z’n pijp en grijze haardos. Na een kwartiertje kan ik het niet laten en ga hem behoedzaam vragen of hij filatelist is. Eerst in ’t Frans en daarna in het Duits, want hij bleek (hoe kan het ook anders) een Deen te zijn. Hij blijft steeds voor 3 à 4 weken in Bédoin alwaar hij een eigen huis bezit. En dat zo’n vier keer per jaar. Samen met z’n vrouw probeert hij zo de gevolgen van het reumatische Deense klimaat te weerstaan. Hij heet Bent Pederson, verzamelt natuurlijk Denemarken, maar ook oud Duitsland en dat is natuurlijk erg interessant. We zullen via email contact houden.

Afgelopen zondag zat er een sympatiek ogende, ietwat oudere gedrongen man naast ons op het terras. Mijn oog viel natuurlijk op een prachtige gefrankeerde en aangetekende enveloppe die voor hem lag. Dat was een echte filatelistische frankering. Mijn oren spitsten zich en ik kan het natuurlijk niet laten:” is mijnheer *par chance filatéliste?*”

Eerst keek hij natuurlijk wat verbouwereerd, maar toen hij zag dat ik naar die prachtige gefrankeerde brief keek, begreep hij de link. *Mais oui!* Hij was filatelist en in die envelop zat z’n nieuwste aanwinst: een luchtpostzegel met perforatie, verkregen via een handelaar in Parijs. We hebben zitten kletsen over het postzegelleven in Bédoin dat niet echt bestaat. Er is wel een bloeiende vereniging van lucifersmerken en sigarenbandjes, die elk jaar in het *Centre Culturelle* een tentoonstelling organiseert. Maar dat is voor het gevoel van een echte postzegelverzamelaar toch maar eigenlijk niets. Nee, in Carpentras was wel een vereniging en in Jonquières was elke zondagochtend een marktje dat erg interessant was.

Ms. Longuemart, J. Étienne (ze zetten hier de voornamen steeds er achter) heeft een huisje op Bélézy en gaat in de zomer gewoon filatelistisch door. En ja, hij was ook nog voorzitter van een vereniging in de *Normandie*, waar hij de rest van het jaar woont.

Hij spaart natuurlijk Frankrijk en Monaco en specialiseert zich in voorgeperforeerde zegels vooral luchtpost. Hij zocht nog zegels van de internationale postorganisatie in Génève van voor de tweede wereldoorlog.

Het terras van André wordt steeds interessanter en filatelistischer. Vooral toen ik als aandenken die mooie gefrankeerde enveloppe cadeau kreeg.

We houden de ogen open en de oren gespist. Proost!

Natuurbehoud

Postzegelen is goed voor het natuurbehoud! Een rare stelling zult U zeggen, maar het is inmiddels mijn ervaringsfeit. Iedereen die mij kent weet dat ik het hanteren van een pincet zwaarwichtiger vind dan het hanteren van een hark of schop. Een beetje zoals de Massai, die wroeten ook nooit in de grond en behoren toch tot de fierste en intelligentste stammen van Afrika! Doordat ik steeds weer aan de postzegels zit is mijn tuin, tenminste in de ogen van de doorsnee burger, een chaos. Maar chaos brengt soms mooie zaken voort. Ik snoei alleen maar af en toe wat en met veel pijn en moeite verwijder ik wat “onkruid” waarbij niet de soort plant belangrijk is maar of ik hem mooi vind of niet. Gif en/of bestrijdingsmiddelen gebruik ik ten principale niet. Dat heeft mij een aantal schitterende dingen opgeleverd: vorige herfst een heuse “heksenkring” en een serie paddestoelen waar kabouter Spillebeen jaloers op zou zijn. Een tijdje terug hoorde ik groot gezoem in het struikgewas en voor ik het wist zat ik in een wolk van (voor zover ik weet uiterst zeldzame) “vliegende herten” die blijkbaar mijn tuin als nestplaats hadden uitgekozen.

Zo ziet u maar: wilt u mooie dingen in uw tuin, dan kunt u beter heel fanatiek postzegels gaan verzamelen, de natuur doet de rest en u kunt natuurlijk over zo’n tuin een prachtige motief-verzameling opzetten om uw for-tuin-lijke vondsten filatelistisch te illustreren.

Terras

Een terrasje ergens in Frankrijk. Ik zie een statige man, met grijze baard, pijp in de mond. Voor hem ligt een “tôme” van Yvert. Dat kan alleen maar een postzegelverzamelaar zijn! Ik trek de stoute schoenen aan en stap op hem af met de vraag of hij filatelist is: prijs! Hij heeft de Deense nationaliteit, spreekt alleen gebrekkig Duits, maar woont in de Provence en werkt altijd aan zijn hobby. Namen, adressen en specialiteiten worden uitgewisseld. Hij heeft ook e-mail. Opmerkelijk hoeveel gepensioneerden zich vol enthousiasme op het internet storten. En zo correspondeer ik nu via e-mail met dhr. Pedderson uit Hølstebro. Ik krijg het Deense fossielenblok, hij mijn overvloedige Germania's.

Twee dagen later op hetzelfde terras gaat er een gedistingeerde Fransman naast ons zitten en legt een prachtig gefrankeerde en aangetekende enveloppe op z'n tafeltje. Mijn oren spitsen zich. Mijn vrouw ruikt onraad en zegt: “niet alweer hè”, maar ik kan het niet laten: “ of mijnheer misschien filatelist is?”. Eerst kijkt hij verbaasd naar zijn, overigens hele knappe vrouw en dan kijkt hij naar de enveloppe en begrijpt 't! “*Mais oui!*” Hij spaart bijzonderheden van luchtpost en van de Verenigde Naties en heeft op een veiling in Parijs iets moois gekocht. Ik mag de luchtpostzegel met perforatie bewonderen. We raken geanimeerd in gesprek en als cadeautje mag ik de enveloppe houden. Een geschenk van voorzitter aan voorzitter. Hij is voorzitter van een vereniging ergens in Normandië en als ik nog eens wat van die VN-specialiteiten vind? Uiteraard zeg ik toe. Hij woont ook meerdere maanden per jaar daar in het Zuiden. We zullen hem volgend jaar ook wel weer treffen op 't zelfde terras!

Laat ik nu jarenlang gedacht hebben dat dat dorp in de Provence verstoken was van “pincet-heffers”! Het verblijf daar wordt steeds aantrekkelijker, dat belooft wat!

Geluk

Als je weer eens dagen gebogen zit over die vermaledijde serie uit '48 (met 4 soorten watermerk, met 8 mogelijke tandingen, met 6 verschillende drukafwijkingen, dus voor een serie van 23 zegels in totaal zo'n 400 mogelijkheden) dan denk je wel eens: "waar doe ik het voor?" Er zitten zeker zeer dure stukken in die serie, maar zelfs in een berg van duizenden zegels vind je over het algemeen niets bijzonders. Je tuurt je scheel op het watermerk, vaak niet te zien, je piekert je suf over de tanding die net tussen 11 en 11¼ ligt. En dan komt M., op de verenigingsavond weer met zijn verhalen: hij vindt steeds de prachtigste afwijkingen! Laatst ook weer: een zegel die normaal maar een kwartje waard is, maar met deze tanding..."3000 gulden cattagellus!". En waarachtig de tanding klopte. "Als dubbeltjes zegel uit een dubbeltjes album gehaald, meneer!". Hoe is het mogelijk dat het hem steeds lukt.

Maarafgelopen verenigingsavond sloeg het lot toe: uit een dubbeltjes boek haal ik de 20 pfg. waarde van mijn serie. Ongestempeld, twee stuks. Altijd leuk dacht ik. Bij de eerstvolgende zoektocht in het doubletten materiaal, bekijk ik deze ongestempelde exemplaren het eerst en....na drie keer kijken, zoeken en meten kom ik tot de conclusie dat het de 120 dm. variant moet zijn. Deze week heb ik alle 2000 doubletten doorgewerkt. Ik droomde alleen nog over Kölner Dom en Brandeburger Tor:.....niets!

Nou ja, je kunt niet altijd geluk hebben, nietwaar?

Spelletjes

Ik mag niet meer mee doen! Wanneer de familie weer eens bij elkaar komt, mag ik niet meer met de spelletjes mee doen. Een keer in de zoveel tijd komt de hele bende bij elkaar in “huisjes” en dan worden er spelletjes gedaan. Nu zaten ze toch al altijd scheef te kijken als ik mee wilde doen. Omdat ik immers altijd met die postzegels bezig ben, doe ik zo weinig spelletjes, dat ik altijd win, hoogstwaarschijnlijk door mijn onberekenbare spelgedrag. “Eeuwig Anfängerglück” noemen ze dat! Bedenk dan ook nog dat ik ècht alleen voor de gezelligheid mee speel, immers fanatisme in deze is mij totaal vreemd! Dan brengt dat menige schoonbroer tot waanzin wanneer hij weer alle straten kwijt is, of ik hem, als detective in Londen, het eerst betrapt heb, of wanneer ik Oezbekistan als eerste opdracht, op hem, heb veroverd! Die zijn me toch fanatiek....Er werd besloten dat ik daarbij dan maar liever niet meer mee moest doen en als troost mocht ik met Triviant mee doen. Kent u dat spel? Allemaal vragen over de gekste dingen. Vooral geschiedenis, geografie en biologie liggen me. Door de jarenlange postzegelarij weet ik echter zoveel feiten en feitjes, dat ik daar ook al altijd win, en nu willen ze helemaal niet meer. Ga maar postzegelen zeggen ze dan in koor en ze denken me daar mee te treffen zodat ik ontroostbaar ben. Ik trek dan een uiterst ongelukkig gezicht, houd dat met moeite in een plooi, en trek me stilletjes terug. Misschien een beetje aso..... maar wel héérlijk!

Prosit Neujahr

Laatst zei een collega: “hé, je moet wel aan je ouderdom werken hoor!. Je moet na de VUT nog jaren mee!” Ik antwoordde dat ik er weldegelijk aan werkte: ik doe geen sport, behalve dan wandelen. Krijg géén voetbalknieën, géén gescheurde pezen en géén botbreuken. Ik krijg géén tennisarm, kortom een heleboel ellende wordt je bespaard en de onderdelen zijn nog niet versleten als je in de VUT gaat. Ik ben matig, maar regelmatig van inname, en zoek mijn innerlijke rust in de postzegels, dan vergeet ik even de huiselijke en dagelijkse beslommeringen en spanningen.

Doet me altijd denken aan onze reis naar Nepal. Wij, mijn vriend en ik, organiseerden die reis zelf voor een groep enthousiastelingen. Eén van onze adviezen was: “zorg dat je vóór vertrek een goede conditie hebt, want onderschat die bergtochten niet!” Wie had natuurlijk toen puntje bij paaltje kwam een conditie van niks: drie keer raden....

De andere deelnemers waren echt doorgetraind, stormden de bergen op en af, ver vóór de sherpa's. Ik kwam altijd één uur later, met de “bezemsherpa” aansukkelen en vroeg dan: “hebben jullie dat leuke papierfabriekje gezien en die smidse onderweg? Hebben jullie ook zo leuk gekletst met die vrouwen in het rijstveld en voor dat klooster?”. Niets, ze hadden niets gezien en gehoord, blind gericht op zweet-prestaties. En...na drie dagen waren ze kapot, totaal op! Ik daarentegen had nog weken met m'n “bezemsherpa” door die Himalaya's kunnen keutelen. Kortom, pincetheffers zijn geen doodlopers: Prosit Neujahr!

EINDE.